

Περί της προσευχής «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης.

Σκοπός της ευχής είναι να ενώσει τον Θεό με τον άνθρωπο· να φέρει τον Χριστό στην καρδιά του ανθρώπου.

Όπου η ενέργεια της ευχής, εκεί ο Χριστός συν τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, η ομοούσιος και αδιαίρετος Αγία Τριάς.

Όπου ο Χριστός, το Φως του κόσμου, εκεί φως αΐδιο του άλλου κόσμου· εκεί ειρήνη και χαρά· εκεί οι Άγγελοι και οι Άγιοι· εκεί η φαιδρότης της Βασιλείας.

Μακάριοι εκείνοι που ενδύθηκαν το Φως του κόσμου, τον Χριστό, στην παρούσα ζωή· διότι αυτοί φόρεσαν ήδη το ένδυμα της αφθαρσίας.

Και όταν ακούς Χριστό, λέγει ο Θεολόγος Συμεών, μη προσέχεις στη σμικρότητα της λέξεως, αλλά στοχάσου τη δόξα της Θεότητάς Του, που υπερβαίνει κάθε νοη και διάνοια. Στοχάσου την ωραιότητα την ανεκκλήτη, τον πλούτο τον ακατάληπτο που δίνει σε αυτούς που Τον αγαπούν. Διότι εκείνος που αξιώθηκε να δει τον Χριστό, δεν επιθύμησε ύστερα κανένα άλλο

πράγμα του κόσμου τούτου· και εκείνος που χόρτασε από την αγάπη του Θεού, δεν θέλησε πλέον να αγαπήσει άλλο τίποτε εδώ στη γη. Επειδή σ' εκείνον που άφησε τα πάντα για τον Χριστό, Αυτός ο Χριστός θα γίνει σε αυτόν τα πάντα, αντί για όλα εκείνα που χάριν Αυτού καταφρόνησε.

Λοιπόν σκοπό έχει η νοερά προσευχή να φέρει τον Χριστό στην καρδιά του ανθρώπου, εξορίζοντας από εκεί τον διάβολο και χαλώντας όλο το έργο του που είχε καμωμένο εκεί δια της αμαρτίας. Διότι «εις τούτο εφανερώθη ο Υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου», λέγει ο αγαπημένος Μαθητής. Επομένως μόνο ο διάβολος γνωρίζει την ανέκφραστη δύναμη αυτών των πέντε λέξεων και γι' αυτό με λυσιώδη μανία αντιστρατεύεται, πολεμάει την ευχή.

Άπειρες φορές οι δαίμονες με το στόμα δαιμονιζομένων ομολόγησαν ότι καίγονται από την ενέργεια της ευχής.

Αν ο Χριστός είναι το Φως του κόσμου, εκείνοι που δεν Τον βλέπουν, που δεν Τον πιστεύουν, όλοι βεβαιοτάτα είναι τυφλοί. Όπως αντίθετα πορεύονται στο φως όλοι εκείνοι που αγωνίζονται να κάμουν τις εντολές του Χριστού· αυτοί τον Χριστό ομολογούν και ως Θεό προσκυνούν και λατρεύουν. Και εκείνος που ομολογεί και έχει τον Χριστό Κύριο και Θεό του, ενδυναμώνεται με τη δύναμη της επικλήσεως του ονόματος Του, στο να κάμνει και το θέλημά Του. Αν όμως δεν δυναμώνεται, φανερό είναι ότι ομολογεί τον Χριστό μόνο με το στόμα, και με την καρδιά του είναι μακριά από Αυτόν.

Λοιπόν η ευχή, όσο μας ενώνει με τον Χριστό, τόσο μας ξεχωρίζει από τον διάβολο. Και όχι μόνο από τον διάβολο, αλλά και από το φρόνημα του κόσμου που γεννά και συντηρεί τα πάθη.

Ο σατανάς της ευχής είναι η ακηδία· ο σατανάς του σατανά είναι ο πόθος της ευχής, η ζέση της καρδιάς. «Τω πνεύματι ζέοντες», λέγει ο Απόστολος, «τω Κυρίω δουλεύοντες». Αυτή η ζέση τραβά και κρατάει την χάρη στον ευχόμενο· και γίνεται σε αυτόν φως και χαρά και παραμυθία ανεκδιήγητη, ενώ στους δαίμονες γίνεται πυρ και πικρία, και φεύγουν. Αυτή η χάρη, όταν έλθει, περιμαζεύει τον νου από όλους τους πονηρούς και ακάθαρτους λογισμούς.

Στα χείλη η ευχή; Εκεί και η χάρη. Πλην από τα χείλη πρέπει να περάσει στον νου, να κατεβεί στην καρδιά. Και τούτο θέλει κόπο και χρόνο πολύ.

Από το βιβλίο: Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου, Ελπιδοφόρες διδαχές με πατρικές οδηγίες. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη».

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>